

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda (przewodniczący)

SSN Jolanta Frańczak (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania J. U.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.

o świadczenie rehabilitacyjne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 czerwca 2016 r.,

zażalenia ubezpieczonej na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie

z dnia 1 lutego 2016 r., sygn. akt IV Ua 60/15,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie postanowieniem z dnia 1 lutego 2016 r. odrzucił skargę kasacyjną ubezpieczonej J.U. od wyroku tegoż Sądu z dnia 26 października 2015 r., którym oddalono apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. odmawiającej ubezpieczonej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego po dniu 9 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych – niższa niż dziesięć tysięcy złotych. W rozpoznawanej sprawie, dotyczącej przyznania ubezpieczonej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi kwotę 9.824 zł. Wobec powyższego skarga kasacyjna ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 26 października 2015 r. nie przysługuje i na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Postanowienie Sądu Okręgowego o odrzuceniu skargi kasacyjnej w całości zaskarżyła ubezpieczona. Zaskarżonemu postanowieniu zarzuciła naruszenie art. 398² k.p.c. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. Skarżąca wskazała, że dopuszczalność skargi kasacyjnej nie może być uzależniona od wartości przedmiotu zaskarżenia, ponieważ dochodzone przez nią roszczenie opiera się na ustaleniu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. A zatem dopiero od pozytywnego rozstrzygnięcia zasadności zgłoszonego roszczenia powstanie po jej stronie prawo do roszczenia majątkowego w postaci wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej z tytułu świadczenia rehabilitacyjnego. W ocenie skarżącej, w sprawie wyraźnie występują obok siebie pierwiastki majątkowe (w postaci wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej) i niemajątkowe (w postaci ustalenia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego), co niewątpliwie prowadzi do dualizmu roszczeń. Z tego względu wartość przedmiotu zaskarżenia stanowiąca kwotę 9.824 zł nie może stanowić przesłanki warunkującej dopuszczalność wniesienia skargi kasacyjnej bowiem jest ona jedynie kwestią poboczną. Zasadnicze znaczenie ma ustalenie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. Zgodnie z treścią art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych – niższa niż dziesięć tysięcy

złotych. Jednakże w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie i wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego.

Wbrew odmiennemu twierdzeniu skarżącej Sąd drugiej instancji, odrzucając skargę kasacyjną jako niedopuszczalną ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą niż dziesięć tysięcy złotych, nie naruszył cytowanego powyżej przepisu art. 398² § 1 k.p.c. Skarżąca nie kwestionuje, że wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi kwota 9.824 zł. Błędnie jednak zakłada, że w sprawie dotyczącej przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, a więc ustalenia istnienia bądź braku przesłanek uzasadniających przyznanie tego świadczenia, wartość przedmiotu zaskarżenia nie decyduje o dopuszczalności skargi kasacyjnej. Nie ulega bowiem wątpliwości, że chodzi tutaj o prawo majątkowe i dlatego o dopuszczalności skargi decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia; w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Tylko w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 k.p.c.). Do tego katalogu spraw nie należy sprawa o świadczenie rehabilitacyjne.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o prawa majątkowe (art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c.) uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia, niezależnie od tego, czy sporne roszczenie dotyczyło ustalenia, ukształtowania, czy świadczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 r., I UZ 9/14, LEX nr 1532734; z dnia 8 grudnia 2005 r., II CZ 110/05, LEX nr 188557; z dnia 3 grudnia 2001 r., I PZ 95/01, OSNP 2003 Nr 23, poz. 572).

Mając to na względzie Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie.

